

Huisarts André van Loenen heeft een dokterspraktijk en is directeur van Medisch Centrum Zaan Zorg waar verschillende hulpverleners met elkaar samenwerken. Om de week schrijft hij voor deze krant.

Dansles voor het ziekenhuis

Sanne, 28 jaar, komt samen met haar vriend mijn spreekkamer binnen. Ze is niet oké. Ze is bleek, haar ogen zijn grauw en het zweet staat op haar voorhoofd. „Ik word zieker doc. Mijn buik doet zeer en ik denk dat ik koorts hebt”, zegt ze terwijl ik een oortemperatuur van 39,8 graden meet.

Bij het lichamelijk onderzoek rilt ze, haar hartslag is 130 slagen per minuut en een bloeddruk van 110/70. Haar buik is soepel, maar pijnlijk bij druk en ze heeft wat dubieuze rugpijn. Haar urine toont een flinke blaasontsteking. Alles duidt op een nierbekkenontsteking. Sanne is te ziek voor een behandeling met antibioticatabletten. Ik bel het ziekenhuis voor een opname. Ik leg aan de arts-assistent interne geneeskunde uit dat ik wil dat Sanne een infuus krijgt met antibiotica.

„Waarom denkt u aan een opname bij een nierbekkenontsteking?” vraagt hij. Ik had zijn reactie al verwacht, want als je als huisarts een patiënt wil laten opnemen, moet je dat goed onderbouwen. De bedden van de specialisten zijn kostbaar, dus moet er wel een goede reden zijn. Voor mij voelt het echter als een vorm van wantrouwen en auditie doen, waar ik me aan erger en wat me teveel tijd kost. Maar mijn levendige fantasie maakt het leuker, want ik verzin altijd een dansje in mijn hoofd, die ik uitvoer als ik de patiënt aan de specialist probeer te 'verkoppen'.

Ik leg uit wat mijn bevindingen zijn en verwacht dat de patiënt wordt opgenomen, maar helaas. „Onze afdeling ligt vol, u kunt een ander ziekenhuis proberen.” Het zorgt voor een acute stop van de 'break-dance-moves' in mijn hoofd. Waarom zegt hij dat niet gelijk? Al met al tien minuten voor niks aan de telefoon.

Ik bel het volgende ziekenhuis. In de wacht. Ik denk ondertussen aan een salsa. Misschien dat ik daarmee door de auditie kom. „U wilt zeker een opname? We liggen vol helaas, ik kan u niet helpen.” Zucht, inmiddels vijftien minuten uitloop van mijn spreekuur. Sanne kijkt me teleurgesteld aan. Haar vriend snapt niet dat het zo gaat. Bij het derde ziekenhuis ook in de wacht. Misschien dat een rumba mijn redding is. „Laat u de patiënt gelijk maar komen”, zegt de internist. Hoera, ik ben door de auditie heen! Als Sanne het spreekuur verlaat loop ik inmiddels 25 minuten uit. Misschien toch weer eens danslessen nemen, grinnik ik als ik de volgende patiënt binnen roep.

